

Regidoria de Cultura
**AJUNTAMENT DE
LES BORGES DEL CAMP**

XIX Premi Literari Les Borges del Camp 2008

MENCIÓ ESPECIAL EN POESIA

Enfilant la lluna

Mar Schoenenberger Martorell

I

Veus que camino
empedregant la nit,
escarabat nocturn
que m'ausculta el ventre.
Arraulida prop d'allà,
una destral encavalca
el tard,
salvatge i lenta
ha trepitjat aquests ulls
plens vitals malalts,
doncs són només pressa,
fart de nocturns.

Si em fuig tombarella la mora
gustosa de plecs esguard
de dona,
la lluna s'endevina
i rodola i no gosa empènyer
la fosca, híbrid claror,
s'esmuny ratllada incompleta
encén i despulla els fanals
de blanc i colors.

Però la llum, ja no torna.

II

Amb la pell tota oscada
tornaria encara tombada
i diria que jo l'he vista!
- no fa pas gaire-
sota el desmai d'aquell prat.

Duria a les galtes
la carícia del ball
que l'hi vaig deixar anar
- enraonada-
i riuria com que ric-ric
els grills.

Cabriola llarga la seva,
posa-la al nu
i a cada rella, a cada
que jo l'he vista
geperuda i dentada
- podria dir-
tot i que no era per mi
que de tan amunt penjava.

III

Aquella nit feies olor
de criatura,
i des del balcó estant
enartaves amb pistola d'aigua
- ruixat pixum-
el carrer vianant.
Que s'hi mullin!
que s'hi mullin! cridaves.

IV

Tal vegada pugui cedir-te
aquest foc
que m'empeny i que dansa,
que t'he pres
sense pensar-m'hi gaire.

Tal vegada embarcada
al teulat d'aquella terrassa
trasmudava la pell de glaçó,
morta d'angúnia
asseverava el moment.

Tal vegada, estimada,
t'enviï una llepada i un globus
de color vermell que estronqui la nit
i faci sagnar –només una mica-
aquest desig que et tinc
de sutures finíssimes,
doncs per molt que jo el pinti
no marxa.

V

No hi queda res
sota el paraigües.

Ni aquella ventafocs
dels llibres d'infància
que el va donar, la mare,
a qui sap qui.
Ja no el puc plorar com cal,
oh quants records m'ha pres!
Del vaixell a la pilota
cascavell que s'encenia
d'estrella per dins. Masses.

Vora la mar
recullo el so vell
del piano, i l'esparadrap
que em cosia l'ombra
del cos,
ja s'ha fos.

VI

Només amb un trosset de crit
podria enfilat la lluna
i cosir-te-la damunt la cuixa.

Grassa, eixuta de nit
i tibant enfora
caldrien tres breus.
Arribada la follia
l'ajocaria sota un
pollet qualsevol – de cigne
o d'ocell-
i agulles tocant tot el
cel de puntetes
obrint aiguamolls,
canals de rec
sota cada cella
per beure néixer
el plor de sargantana.

Arracada plata a
les orelles o als ulls.

VII

Quan cau rodona
mitja pell de taronja
i la tasto ensalivada,
em fa desig
dins les butxaques
plenes de suc
i al botó desigual
de la camisa
m'espia el gust
cítric
de la vesprada.

Abans, prop del coll
se'm arrecerava el bes,
ara hi tinc mitja mossegada.

VIII

Retinc l'habitació al descobert
i una dona emparentada al meu llit.

Fada, flor esmaperduda
cremada, tibant sobre els llavis
tancada al seu cos
- nimphea-
un barret d'home
i dues llunes penjant d'un forat
immens.

Dessota la carn
els sentiments sobreviuen
neutres addictius
marcant el pas al vi dolç.

S'ha posat a ballar damunt meu
amb la cabellera trenada
endolada riu que riu
ventre amunt
ja s'ha empassat
un bleix de violetes,
i jo que la xuclo i la prenc
pols endins.

IX

T'he de dir que avui
m'han sorprès dues llunes.

Les he dut vora els ulls.

I és per això,
que no he pogut plorar.